

⁵Ünnepenként a helytartó szabadon szokott bocsátani a sokaságnak egy foglyot, akit ők kívántak. ¹⁶Volt pedig akkor egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak. ¹⁷Amikor tehát összegyűltek, Pilátus ezt kérdezte tőlük: Mit akartok, melyiket bocsássam nektek szabadon: Barabbást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak? ¹⁸Tudta ugyanis, hogy Jézust irigységből szolgáltatták ki neki. ¹⁹Mikor pedig a bírói székben ült, felesége ezt üzenté neki: Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta. ²⁰A főpapok és a vének azonban rávették a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. ²¹A helytartó újra megkérdezte őket: Mit kívántok, a kettő közül melyiket bocsássam nektek szabadon? Azok ezt mondták: Barabbást. ²²Pilátus így szólt hozzájuk: Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak? Mindnyájan azt kiáltották: Keresztre vele! ²³Azután ezt kérdezte: De mi rosszat tett? Azok pedig még hangosabban kiáltottak: Keresztre vele! ²⁴Amikor Pilátus látta, hogy nem ér el semmit, sőt a zavargás még nagyobb lesz, vizet hozatott, a sokaság előtt megmosta a kezét, és így szólt: Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből. A ti dolgotok! ²⁵Az egész nép így kiáltott: Az ő vére mirajtunk és a mi gyermekeinken! ²⁶Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta, és átadta őt, hogy megfeszítsék.

Kedves Testvéreim!

Évekkel ezelőtt tanúként idéztek be a bíróságra, ugyanis szemtanúja voltam, két család telekhatár vitájának, konkrétan egy esetnek, amikor az egyik szomszéd a másik kerítését kezdte el bontani. Bírósági tárgyalásig fajult, amit talán szép szóval is meg lehetett volna oldani, és én, mint éppen jelen lévő kétszer is a bíróságra kellett, hogy menjek. Egy egyszerű kerítés ügyben több hónapos vita, ügyvédek, bíró, tárgyalások, csak hogy fény derüljön az igazságra. Ehhez képest a Jézusra halálos ítéletet kimondó tárgyalás meglehetősen gyors eljárásban zajlott, egy mondhatni rögtön ítélő bíróságon, ahol ráadásul a bíró még ki is mondta a vádlott ártatlanságát. Egy teljesen abszurd történet utolsó mozzanataival találkozunk mai igénkben, és ha nem ismernénk ezt a történetet, akkor a fejünket fogva azt mondanánk, hogy ilyen márpedig nincs.

Miért kellett Jézusnak meghalnia? Böjt 5. vasárnapján ez a kérdés áll előttünk. A kérdésre viszont háromféle válasz is van. Ezt a hármat vizsgáljuk meg most:

1. Jézusnak azért kellett meghalnia, mert Pilátus elítélte.

Pilátus nevét mindenki ismeri. Belekerült nem csak a Szentírásba, hanem abba a hitvallásba, amelyet hétről hétre elmondunk a templomban, amely ma is elhangzott. Quintus Pontius Pilátus római prokurátor, azaz a Római Birodalom júdeai provinciájának helytartója volt 26-36 között, Tiberius császár uralkodása idejében. Nehéz feladata volt, hogy a lázadásokról ismert tartomány rendjét kellett őrizze. Úgyesesen kellett lavíroznia a zsidóság és a császár érdekei között. A helytartói székbe a császár első embere egy Seianus ültette, aki Róma egyik legnagyobb hatalmú és legrettegettebb személyisége volt, egészen 31-ben bekövetkezett kivégzéséig, aminek oka hogy puccsra készült a császár ellen. Seianus egész környezete természetesen ezután gyanússá vált, családját, barátait is elpusztították. Így a Seianus baráti köréhez tartozó Pilátus folyamatos fenyegetettségben élt. Egy apró hiba és nemcsak a hivatalából repül, hanem búcsút mondhat az életének is. Pilátus tehát nem engedhetett meg magának egyetlen apró hibát sem, hiszen alig telt el másfél év Seianus kivégzése és a között, hogy elé vezették Jézust. Pilátus tehát kényes helyzetben volt, ezzel együtt joga és hatalma lett volna arra, hogy felmentse Jézust, annál inkább, mert a római jog szempontjából nem is volt alapja elítélni őt. Átlátta a helyzetet, ahogy az evangélista megfogalmazza: ¹⁸Tudta ugyanis, hogy Jézust irigységből szolgáltatták ki neki. Pilátus így láthatta, de nyilván a főpapok ítélete szerint Istenkáromlás volt a vád, Pilátus elé pedig úgy hozták Jézust, hogy lázadó. Pilátus még feleségétől is kap egy tanácsot: ¹⁹Mikor pedig a bírói székben ült, felesége ezt üzenté neki: Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta. A valószínűleg babonás helytartó ezért egy érdekes döntést hoz. Odaállít egy másik, egy valódi lázadót: Barabbást, és a népre bízza a döntést. Ő maga meghátrál, nem vállalja fel az ítéletet. Jó politikus, vagy egyszerűen csak félelemből cselekszik? Az biztos, hogy nem akart bonyodalmakat, és a maga szempontjából menti a menthető. Nem hiányzik neki, hogy a zsidók a császárhoz menjenek egy ilyen pitiáner ügyben. Vért akarnak látni, hát kapjanak vért, ő maga mossa kezeit.

Pilátus csak a saját érdekeit nézi, a hatalmát és talán az életét félti. Inkább halljon meg ez az ember, akit ki tudja mivel vádolnak, mint ő.

Miért kellett Jézusnak meghalnia? Hogy Pilátus élhessen.

2. Jézusnak azért kellett meghalnia, mert ezt volt Isten akarata

Jézus, néhány órával a tárgyalása előtt, tudva azt, hogy mi vár rá, a Gecsemáné kertben így imádkozott: *Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.*

Jézus tökéletesen tisztában volt azzal, hogy mi fog következni. Még a tárgyalás részleteivel is, hiszen semmi, de semmi nem történik véletlenül az ő életében, és ezt bizonyítja, hogy több száz évvel az ő földre születése előtt, már minden meg volt írva, ahogy a 139. zsoltár fogalmaz: *könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.*

Mert mit írt Ézsaiás próféta?

⁷*Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.* ⁸*Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?!*

Vagy a 22. Zsoltárban mit olvasunk? ¹⁷*Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlyukasztották kezemet, lábamat.* ¹⁸*Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám.* ¹⁹*Megosztoznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek.*

Ezek csak a legismertebb példák arra, hogy Jézus szenvedésének és halálának minden egyes mozzanata már előre le volt írva, Isten üdvözítő tervének részeként.

Isten a történelem ura, nem véletlen semmi sem. Az sem, hogy éppen Pilátus ült ott, az sem, hogy éppen volt egy Barabbás nevű lázadó a börtönében, nem véletlen főpapok, a császár, a császár puccsra készülő barátja, semmi, de semmi. Mert Isten akarata volt mindez.

3. Jézusnak érted kellett meghalnia.

Amikor a Jézust elítélő nép azt kiálltja: *Az ő vére mirajtunk és a mi gyermekeinken!* – akkor nem is tudják, hogy szavaik mögött mekkora igazság van. Mert ők csak odáig jutnak, hogy elmondják, ha ártatlan, akkor az az ő felelősségük, amelynek vállalják a következményeit. De ennél sokkal többet mondanak, mert kimondják azt, ami Jézus halálából következni fog, amit az oltár előtt felolvasott ige, a zsidókhöz írt levélből így fogalmaz meg: *a Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.*

Jézus vére rajtunk. A zsidó nép Egyiptomból való szabadulása egy jól ismert történet, most csak arra a részre utalok, amikor egy bárány vérével kellett bekenni az ajtófélfát, hogy a benne lakókat elkerülje a pusztító angyal. Ezt ünnepelték egyébként a zsidóságban húsvétkor, amikor végül is Jézus a vérét adta. Jézus vére rajtunk. Akin ott van Jézus vére, azt elkerüli a pusztító angyal. Jézus vére megszabadít és felszabadít. Megszabadít az örök kárhozattól, amelyben részesülnünk kellene bűneink miatt, és felszabadít arra, hogy szolgáljunk az élő Istennek.

A mai böjti vasárnapot Judica vasárnapjának, magyarul az ítélet vasárnapjának nevezzük: *Ítéld meg Istenem és ments meg... így hangzott a 43. zsoltárból a mai nap bevezetése. Ítéld meg Istenem és ments meg. Isten ítélete nem minket sújt, hanem Jézus Krisztust sújtotta, azért, hogy az ő vére által minket elkerüljön az ítélet, hogy Isten megmenten bennünket.*

Megmentett vagy! Mit jelent ez a te számodra? Érted-e, hogy Isten mit tett érted? Megérted-e, hogy Isten az egész történelmet úgy alakította, hogy téged megmenten. Érted-e, hogy ami Jézussal történt nem a véletlen műve, hanem Isten terve volt, hogy téged megmenten? Érted-e, hogy Jézus érted vállalta a megaláztatást, az ostort és a halált?

Imádkozzunk!

Ítéld meg Istenem, és ment meg! Nem azért, mert én megérdemlem, hanem nézz egyszülött Fiaid ártatlan szenvedésére és halálára, és az ő érdeméért, az ő véréért ajándékozz meg az új élet reménységével. Uram! te segíts ebben az új életben járni, és segíts, hogy rajtam keresztül még sokan meglássák a húsvéti reménységet, az új élet útját. Amen.